

Vers a fáról

*Felnőtt a fa sátrat bontott,
király koronája;
felnézek én az árnyékból,
felnézek a fára.*

*Tudja-e, hogy olyan erős,
mint bennem az árnyék;
magam is csak fa volnék, ha
nem mennék, ha állnék.*

*Magam is csak fa volnék, ha
a gyökerem kötne;
belenőnék téphetetlen
a földbe örökre.*

*Átcsillan az arany napfény,
mintha csak nevetne,
két favágó ballag bölcsen,
vállukon a fejsze.*

Vers a szigetről

*nem is sziget az a sziget,
gyalog járok rajta;
mégis sziget az a sziget,
álom terem rajta.*

*szemben sápad a kisváros,
túl a világ tőle;
Robinson én, Péntek nélkül,
menekülök tőle.*

*egy csónakom, egy evezőm,
így már csak megállom;
eldobom az evezőt is,
hajtson csak az álom.*

*ez a hársfa, ez a nyárfa,
ez a föld alatta;
a zöld meg a világ szépe,
ami csillog rajta.*

*ez a sziget a szigetem,
a lelkem a másik;
hull az eső a szememből,
szomjas sziget ázik.*

*szomjas a föld, nagyon szomjas,
két sarkán már ég is;
borospohár van előttem,
szomjan halok én is.*

GÁL LÁSZLÓ